เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

ฟื้นธรรมเข้าสู่ใจ

พระที่มาในงานเผาศพท่านปัญญานี้ ๓๙๐ วัด แล้วพระเณรจะเป็นจำนวนเท่าไรมีบัญชีนะ จำนวนเท่าไรเราลืมแล้ว ดูเหมือนเป็นพันๆ ขึ้นไปละมัง ก็คิดดูตั้งแต่วัดก็ ๓๙๐ วัดแล้วนี่ มาเต็มหมดเลย สิ่งของจัดแจงให้เรียบร้อยเราสั่ง แจกให้ได้ทั่วถึงทุกวัดทุกวา ของที่บรรดาศรัทธาญาติโยมบริจาคนี้ ทางวัดจัดมาบริจาคให้หมด บอกให้หมดเลยเพื่อวัดนั้นๆ เราจัดทำอย่างนั้น ขัดข้องอะไรๆ มาเอาข้างในออกไปอีกๆ ตอนเย็นๆ เมื่อวานเราถึงได้ด้อมๆ เข้าไปดูโกดัง โห ไม่ใช่เล่น เกือบหมด วันนี้เขาก็จะสั่งแหละ สั่งเข้าๆ เรื่อย เพื่อแจกทานแก่ผู้ยากจน

เฉพาะโรงพยาบาล โหย น่าสงสารมากนะ เราจึงได้อุตส่าห์บึกบึน อยู่เฉยๆ แทนที่จะว่างมันไม่ว่างนะหัวใจ สงสาร ซอกแซกเข้าไปที่ลึกๆ ถ้าเป็นโรงพยาบาลไม่ลึกนักเข้าออกได้สะดวกสบาย การจับจ่ายซื้อหาอะไรก็ง่าย แต่อยู่ลึกๆ นั่นซี ลึกๆ ก็คน แน่ะ ความจนก็มีได้ด้วยกัน จึงต้องซอกแซกๆ เข้าไปๆ เราช่วยเต็มกำลังตลอดมา ช่วยหมดทุกแห่งทุกหน เหมือนน้ำไหลซึมไปได้ทุกแห่ง ไหลซอกนั้นซอกนี้ไหลซึม อันนี้ก็เหมือนกัน นั่นละอำนาจเมตตาธรรมซึมอยู่งั้น ครอบแล้วยังไม่แล้วยังซึมอีก นี้เป็นหลักธรรมชาติ

เราก็ไม่เคยคิดเคยอ่านเคยมีความรู้สึกว่าจิตนี้จะเป็นอย่างนี้ นี่หมายถึงจิตของเราที่ได้บำเพ็ญมา ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลาน การบำเพ็ญการกุศลผลบุญต่างๆ จนกระทั่งก้าวเข้ามาบวชรักษาศีลรักษาธรรม ขวนขวายเพื่อศีลเพื่อธรรมเพื่อความดีงามแก่ตนตลอด การบำเพ็ญธรรมก็บำเพ็ญหนุนจิตใจ เพราะจิตใจนี้ถูกกิเลสตัณหาปกคลุมหุ้มห่อ ซึ่งเป็นเรื่องของยาพิษๆ ต่อจิตใจทั้งนั้นๆ ธรรมะก็พยายามชำระซักฟอกๆ โดยการอบรม เช่น จิตตภาวนา เป็นต้น ซักฟอกเข้าไปๆ จิตที่มัวหมองมืดตื้อค่อยมียิบแย็บๆ มีแสงสว่างแห่งความดีออกมาๆ เรื่อย ทีนี้เมื่อเวลาได้รับการอบรมโดยสม่ำเสมอ เพศของพระมีแต่บำรุงธรรมทั้งนั้นเข้าสู่จิตใจ เมื่อบำรุงเสมอจิตใจค่อยเจริญงอกงามขึ้นมาๆ สิ่งไม่เคยรู้รู้ สิ่งไม่เคยเห็นเห็น

ทำไมจึงได้เห็นจึงได้รู้ แต่ก่อนกิเลสคือความมืดดำมันปิดไว้ไม่ให้เห็น มันเอาแต่เรื่องของมันออกมาหลอกโลกพร้อมให้ดีไปหมดถ้าเป็นเรื่องของกิเลส ความโลภก็ดี ความโกรธก็ดี ราคะตัณหาก็ดี นี่ละไฟเผาโลกก็ดี นี่ละกิเลสก็ดีๆ ส่วนธรรมนั้นเห็นเป็นภัยๆ

ตลอด ๆ จึงต้องได้ชะได้ล้างบำรุงรักษาจิตใจ ใจเมื่อได้รับการบำรุงรักษาย่อมเจริญงอกงามขึ้นมา เหมือนสิ่งเพาะปลูกต่าง ๆ ที่เราปลูกไว้ตามไร่ตามสวน มีการบำรุงรักษาด้วยปุ๋ยด้วยน้ำแล้วค่อยเจริญขึ้น ๆ จิตใจที่ได้รับการบำรุงจากการสร้างความดี ระมัดระวังรักษาใจ ใจก็เจริญงอกงามขึ้น ๆ นั่นละที่นี่ แล้วปรากฏขึ้นมา เช่น ต้นไม้ต้นหนึ่งนี้ เอาไปปลูกต้นเล็ก ๆ เท่านี้ เราคิดเมื่อไรว่ามันจะออกกี่กิ่งกี่ก้านกี่แขนงกี่ดอกกี่ลูก คิดไม่ได้นะ ให้บำรุงลำต้นให้ดีนี่สำคัญ บำรุงลำต้น รักษาให้ดี เวลาเกิดขึ้นมาแล้วการแตกการแยกของดอกของใบของกิ่งก้านตลอดถึงลำต้นของมันนี้มันจะผลิตขึ้นเอง ๆ จากปุ๋ยทั้งหลาย

ความดีก็เหมือนกัน บำรุงจิตใจนี้จะค่อยงอกเงยขึ้นมา แตกเป็นกิ่งเป็นก้านเหมือนต้นไม้นั่นแหละ แล้วแตกไปเท่าไรก็ไปดูซิต้นไม้ต้นหนึ่งใครไปตบแต่งให้มัน มันก็เป็นของมันเองเมื่อได้รับการบำรุงรักษาแล้ว จิตใจของเราก็แบบเดียวกัน ยิ่งพิสดารกว่านั้นเอามากมายนะ นี่เราพูดเทียบเข้ามาทางด้านจิตใจ เราก็ไม่เคยคิดเคยเห็นว่าจิตใจจะเป็นอย่างนี้ ๆ ในทางที่ถูกที่ดีด้วย ในทางที่ชั่วให้รู้ให้เห็นด้วย ในทางที่ดีให้รู้ให้เห็นด้วย เป็นสมบัติหนุนเจ้าของด้วย มันก็มาเห็นขึ้นที่จิตใจที่ได้รับการบำรุงรักษาอยู่เสมอ และซักฟอกสิ่งไม่ดีทั้งหลายออกเสมอ แล้วก็ค่อยดีขึ้นเจริญขึ้น ๆ

เกิดมาจิตไม่เคยสงบ แสดงความแปลกประหลาดอัศจรรย์ให้เห็น ก็มาปรากฏขึ้นที่ใจเสียแล้ว ภาวนาไป ๆ ตามประสีประสา สุดท้ายมีวันหนึ่งจนได้ที่จะเข้ามากระเทือนแดนอัศจรรย์คือใจกับธรรมอยู่ด้วยกัน การภาวนาเปิดเข้าไป ๆ สง่างามขึ้นมา แสดงความอัศจรรย์ขึ้นมา นั่นละที่นี่เริ่มละ บำรุงรักษาเรื่อย ๆ จิตใจที่วอกแวกคลอนแคลน หิวโหยกระวนกระวายกับอารมณ์ต่าง ๆ ที่เป็นฟืนเป็นไฟเผาไหม้ตนตลอดเวลานั้นค่อยสงบลง ๆ จิตใจเย็นเข้าไป ๆ นี่ความดีก้าวแล้วนะ

จิตดวงนี้แหละนะ เหมือนต้นไม้ที่ว่าได้รับการบำรุงรักษานั่นละ ต้นไม้ค่อยงอกค่อยเงย ใบสดเขียวงดงามขึ้นมา แตกกิ่งแตกก้านขยายตัวขึ้นเรื่อย ๆ ทีนี้จิตใจของเราที่ได้รับความดีงามเป็นเครื่องบำรุงส่งเสริม ก็ขยายตัวขึ้นเรื่อย ๆ ความสงบไม่เคยเห็นก็ได้เห็นละที่นี่ ก็มันมีอยู่ในใจ เป็นแต่เพียงว่าสิ่งปกคลุมที่เป็นภัยต่อใจมันปกคลุมหุ้มห่อไว้ไม่ให้เห็นเลยเป็นใจอับเฉา ใจไม่มีค่า ใจไม่มีราคาไปเสียด้วยกันทั้งโลก พอเปิดของไม่ดีทั้งหลายออกจากใจ ๆ ด้วยการสร้างความดี ชำระซักฟอกแล้วค่อยเปิดเผยออกมา ดีขึ้นมา ๆ สิ่งที่ไม่เคยคิดก็ได้คิดเพราะมันได้เห็น ไม่เคยเห็นเห็น ในใจนะ ค่อยเปิดออกมา ๆ

จิตสงบเป็นยังไง โหย มันไม่ได้เหมือนอะไรสงบนะ จิตสงบ จิตเย็นจิตสบาย จิตอัศจรรย์ แต่ก่อนนี้จิตอับเฉา จิตเป็นกองทุกข์ จิตไม่มีค่า จิตไม่มีราคา แล้วกลายเป็นจิตที่

ดีขึ้นมาเพราะความดี สร้างความดี แล้วปรากฏขึ้นเรื่อยๆ เหมือนต้นไม้นั่นแหละ เป็นดอกเป็นใบเป็นกิ่งก้านของมันอย่าไปคำนึง ให้บำรุงรักษาต้นให้ดี อันนี้สำคัญมาก บำรุงความดีของเราให้ดี เรื่องมรรคเรื่องผลที่จะเกิดขึ้น ซึ่งเป็นเหมือนกับใบไม้ กิ่งไม้ ผลไม้ ดอกไม้มันจะเกิดขึ้นเอง ขอให้บำรุงลำต้นให้ดี สำคัญตรงนี้นะ จิตใจเมื่อได้รับการบำรุงก็ค่อยแตกออกมาๆ ให้รู้ให้เห็นๆ เรื่อย สิ่งที่ปกคลุมอยู่ในใจซึ่งเป็นตัวมหาภัย ไม่เคยเห็นแต่ก่อนเลย และถูกกล่อมจากมันอีกด้วย ก็ปรากฏเห็นขึ้นมาๆ นี่ละท่านว่าบำเพ็ญ เหล่านี้พระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญมาแล้ว สาวกทั้งหลายบำเพ็ญมาแล้ว เป็นคติตัวอย่างอันดีงามแก่สัตว์โลกมาแล้ว เราเป็นสัตว์โลกให้ยึดอันนี้เป็นหลักเป็นเกณฑ์เอาไว้ แล้วปฏิบัติตน ความดีงามจะค่อยเจริญขึ้นๆ

นี่เราพูดถึงเรื่องเมตตานะ มันก็เลยต่อมาๆ ที่ว่ามันไหลซอกแซกซิกแซ็ก มันเป็นเองนะ ค่อยเป็นค่อยไป เป็นเอง มองไปที่ไหนมันมีแต่ความจนตรอกจนมุมของโลก หาความสมบูรณ์พูนผลไม่มีมันเป็นยังไง มันหากเป็นของมันเอง โลกกว้างแสนกว้างแทนที่จะเต็มไปด้วยความสุขความเจริญ กลับกลายเป็นฟืนเป็นไฟ โลกเลยกลายเป็นเชื้อไฟ ไฟเผาโลกคือความทุกข์ความทรมานเผาหัวใจสัตว์ มันเลยกลายเป็นอย่างนั้นเสีย ทีนี้ก็ดิ้นรนกระวนกระวายหาความช่วยเหลือ หาผู้ช่วยเหลือ ใครมีเมตตามีอรรถมีธรรมก็ช่วยเหลือกันไปๆ อย่างนี้แหละ

พระพุทธเจ้าจึงได้ยกว่าทานเป็นอันดับหนึ่งในโลกที่อยู่ร่วมกัน ไม่มีทานอยู่ไม่ได้ แม้ที่สุดพ่อกับแม่กับลูกแตกกัน ท่านว่าอย่างนั้นนะในธรรมมี ทานเป็นของสำคัญมาก เป็นพื้นฐานที่โลกอยู่ร่วมกัน ไม่ว่าสัตว์ไม่ว่าบุคคลมีทานเป็นพื้นฐานทั้งนั้น เราคิดดูซิอย่างปลวกอย่างมด เขาหาอะไรๆ มาได้มาเลี้ยงดูกันในรังของเขา นั่นตั้งแต่สัตว์มันก็ยังมีทานมีการเสียสละ เพราะฉะนั้นทานจึงเป็นพื้นฐานของธรรมทั้งหลาย กระจายออกๆ นี่พูดถึงการช่วยโลก แต่ก่อนก็ไม่เคยคิดว่าจิตดวงนี้มันจะเป็นอย่างนั้นๆ ไม่ได้เป็นด้วยความเสกสรรนะ

เรื่องความสงสารที่ให้ที่นั่นที่นี่ ไม่ได้เป็นด้วยความเสกสรร มันหากเป็นขึ้นในจิตเอง แต่ก่อนมันไม่เคยมี เวลามีแล้วมันก็แสดงขึ้นมามากน้อยๆ ออกละที่นี่ เวลากำจัดความหิวโหย ความเห็นแก่ได้เห็นแก่ตัวเหล่านี้ออกไปๆ ความอิ่มพอหนุนเข้ามาๆ ด้วยการสร้างความดี ทีนี้พอ นั่นถึงขั้นพอได้ การสร้างความดีพอได้ การสร้างความชั่วไม่พอได้เท่าไรไม่พอ ไม่มีอะไรพอคือกิเลสสร้างกองทุกข์บนหัวใจคน ความโลภ ความโกรธ

ราคะตัณหา กิเลสทั้งนั้นสร้างตัวเองขึ้นมาใส่หัวใจสัตว์ สัตว์ทั้งหลายจึงดิ้นรนกระวนกระวายหาความพอไม่ได้ เพราะความหิวโหยเผาเอา ๆ

เอาธรรมเป็นน้ำดับไฟชะล้างลงไป ๆ ความดีงามมีมากเท่าไรแล้วมองเห็นเราและมองเห็นเขา มองเห็นความจำเป็นของเรา มองเห็นความจำเป็นของโลก ดูไป ๆ ทีนี้การเสียสละออกมาเอง ๆ เรื่อยกระจายไปหมด นั่นละออกจากเมตตาธรรมเป็นความเสียสละ ๆ ทีนี้เวลาบำเพ็ญพอ ที่ตะเกียกตะกายมาก็ไม่เคยคิดว่าจะพอไม่พออะไร แต่หากทำไปตามภาสีภาษาภายในใจ บำเพ็ญไปอย่างนั้นแหละ ทีนี้ดำเนินเข้าไป ความแปลกประหลาดความอัศจรรย์ ความดื่มด่ำภายในจิตนี้หากเป็นขึ้นมาในตัว ๆ เพราะความเพียรอันเป็นต้นเหตุหนุนในทางดีขึ้นมา ก็จ้าขึ้นมา ๆ ฟาดเสียผึงทีเดียว นิพพานคือเมืองพอเห็นไหมล่ะ กิเลสคือเมืองพอไม่มี กิเลสตัวสั่งสม นิพพานตัวกำจัดสิ่งหิวโหยทั้งหลายเหล่านี้ออกจากใจ

นิพพานคือเมืองพอ บรมสุขคือเมืองพอ ไม่มีอะไรเกินคำว่าพอ พอนี้พอเป็นเรื่องอัศจรรย์ พอนอกโลกนอกสงสารที่เต็มไปด้วยความทุกข์ความทรมาน เหมือนนักโทษในเรือนจำ วัฏจักรนี้คือเรือนจำของสัตวโลก หิวโหย ความทุกข์ความทรมานอยู่ในนี้ทั้งหมด พอจิตได้กำจัดสิ่งเหล่านี้ออก กระเด็นออกจากสิ่งเหล่านี้แล้ว ที่นี่เห็นอะไรพอ อะไรไม่พอเป็นขึ้นเอง คำว่าบรมสุขไปหาที่ไหน ขึ้นกับจิตตัวนักรู้นั้นแหละ นั่นพอ พระพุทธเจ้าท่านถึงเมืองพอ พอด้วยความเลิศเลออัศจรรย์ พอนอกโลกนอกสงสาร ไม่ได้พออยู่ในโลกในสงสาร พอของโลกนี่ อิ่มตอนเช้า ตอนเย็นหิวแล้ว พอนอกโลกไม่มี พอตลอด พากันจดจำเอา

เรื่องท่านปัญญานี่ก็จัดการอะไรเรียบร้อยหมดแล้ว อัฐธาตุของท่านก็มอบให้พระท่านแจกกันไปกราบไหว้บูชา อัฐิธาตุของพระดีคนดี เป็นสิริมงคลแก่ผู้รับไป ธรรมดากระดูกนี้ไม่มีใครกลัวยิ่งกว่ากลัวผี กระดูกเข้าไปป่าช้านี้กลัว กลัวกระดูกนั่นแหละเข้าใจไหม เป็นผีเป็นตัวเสนียดจัญไร แต่พอกระดูกของท่านผู้มีบุญมีคุณกลายเป็นกระดูกที่เลิศที่เลอ ไม่มีใครกลัว มีแต่อยากได้ทั้งนั้น นี่มันกลับกันนะ พากันจำเอา วันนี้พูดเท่านั้นละ พูดวันละเล็กละน้อยไม่พูดมาก เหนื่อย

ต่อจากนี้ไปก็จะให้พร ให้พรแล้วเราก็ไปของเรา เอาของไปแจกทาน แจกตามโรงพยาบาล แจกตามวัด แจกไปเรื่อย พูดถึงเรื่องทาน ท่านสาธกไว้อย่างชัดเจนมากก็คือเช่นอย่างพระสีวลี ไปที่ไหนเกลื่อนกล่นด้วยจตุปัจจัยไทยทาน ถึงขนาดพระพุทธเจ้าทรงประกาศเกียรติคุณของท่านผู้ให้ทาน เช่น พระสีวลี นี่นักให้ทาน พระเรวัตตะ น้องชายของพระสารีบุตรท่านก็เป็นพระอรหันต์ ท่านอยู่ในป่าลึก พระองค์รับสั่งว่า นี่เราจะไปเยี่ยม

พระเรวัตตะเรา พระอานนท์ก็มากราบทูลวิงวอนขออย่าให้ไป ว่าที่อัตคัดขัดสนมาก ไปมาลำบากลำบน แล้วพระองค์จะเสด็จไปยังไง

พระองค์ยกพระคุณของพระสีวลีขึ้นมา โห เราลำบากเราอดอยากก็ต้องอาศัย พระสีวลี ซิ เอาพระสีวลีไปด้วย พระองค์ทรงเลิศขนาดไหนพระองค์ไม่เกี่ยวกับพระองค์ ยกพระสีวลีลูกศิษย์ตถาคตขึ้นบนหัวพ่อเลย เอาพระสีวลีไปด้วย นั่นละอำนาจแห่งทาน คือไปที่ไหนหากเป็นอยู่ในจิต จิตนี้เป็นแม่เหล็ก แม่เหล็กทั้งฝ่ายชั่วฝ่ายดี ไปทางความชั่วเป็นแม่เหล็กทางชั่ว คนดีเข้ามาหาไม่ได้ ถ้าคนชั่วติดทันทีๆ ทีนี้คนดีมาติดความดี เป็นแม่เหล็กอันหนึ่งติด ท่านแสดงไว้ในตำรา เวลาดูพื้นฐานดั้งเดิมของท่านพระสีวลี โอ๋ ก็น่าร่ำลือ ท่านทำจนร่ำลือว่างั้นเถอะ ทีนี้เวลาผลปรากฏขึ้นมาพระสีวลีเอียงไปไหนไม่ได้ ไหลเข้ามา ก็ผลบุญผลทานของท่านทั้งนั้นไม่ใช่ของใคร ของท่านตามสนองท่าน เป็นอย่างนั้นละ

ผิดกับคนตระหนี่ถี่เหนียว คนตระหนี่ถี่เหนียวท่านก็มายกเป็นตัวอย่างไว้เหมือนกัน เพราะเป็นความจริงด้วยกัน คนตระหนี่ถี่เหนียวไปที่ไหนคับแคบตีบตัน ไม่มีใครอยากคบค้าสมาคม เช่นอย่างเกิดมาเป็นคนขอทาน ไปเกิดในแม่ใด ลูกของแม่ใด เด็กคนนี้ไปเกิดในสถานที่ใดแม่นั้นอดอยากขาดแคลนลำบากลำบน อุ้มลูกไปขอทาน ไม่มีใครให้ทาน ถ้าวันไหนไม่เอาลูกไปแล้ววันนั้นเป็นธรรมดาๆ ขอทานได้ทั่วไป อัธยาศัยของมนุษย์มีการสงเคราะห์กันเป็นพื้นฐานมาดั้งเดิม ไม่ใช่พึ่งมามีวันนี้คืนนี้ มีมาดั้งเดิม ถ้าวันไหนลูกไปด้วย วันนั้นอดอยากทั้งแม่ทั้งลูก ถ้าวันไหนลูกไม่ได้ไปด้วย ไปขอทานลำพังตนได้มา นี่อำนาจแห่งความคับแคบตีบตันมันปิดกั้นไว้หมด นี่ท่านก็แสดงเอาไว้

แล้วก็มาถึงพระเราอีก นี้เอาในตำรามาพูดนะ ท่านเอาความจริงมาพูด คนที่ว่านี่แหละมาบวชเป็นพระ บิณฑบาตมาฉันไม่เคยอิ่ม จนร่ำลือไปหมด พระองค์นี้ไปไหนไปด้วยความอดอยาก ไปที่ไหนไม่เคยสมบูรณ์ ถ้าพระองค์นี้ไปไหนพระองค์อื่นพลอยอดอยากด้วย นั่นฟังซิ ร่ำลือไปหมดนะไม่ใช่ธรรมดา ไปที่ไหนๆ ลำบาก การทำบุญเขาทำอยู่ทั่วๆ ไป พระบิณฑบาตก็ไปเหมือนกัน ท่านก็ไปเหมือนกันกับเขา แต่กรรมของท่านกับพระทั้งหลายต่างกัน แน่ะ ถ้าให้ไปข้างหน้าบันดลบันดาลไม่ให้เขาเห็นเสีย ยิ่งให้อยู่สุดท้ายข้าวหมดแล้ว มันยังไงกัน เสียงดังไปหมดในวงพุทธศาสนาเรา

กระเทือนไปถึงพระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ ท่านก็มาเองเพราะร่ำลือเหลือประมาณความอดอยากขาดแคลนของพระองค์นี้ตั้งแต่วันบวชมา ว่างั้นนะ บิณฑบาตฉันจังหันไม่เคยอิ่มเลย มันหากเป็นอยู่ในกรรมนั่นแหละ ทีนี้พระสารีบุตรมา บรรจุข้าวเต็ม

บาตรท่านมาเลย ทั้งพระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์มาเยี่ยมพระองค์นี้ให้เห็นด้วยความสัตย์ความจริง มาก็เข้าถึงเลย ได้ทราบว่าท่านอดอยากขาดแคลนตั้งแต่บวชมา บิณฑบาตฉันวันหนึ่งๆ ไม่เคยอิ่ม เป็นความจริงไหม ว่าเป็นความจริง เพราะอะไรจึงไม่อิ่ม พระท่านไม่ให้เหรอ หรือเขาไม่ใส่บาตรให้ ท่านก็บรรยายไป พระท่านทำทุกอย่าง แต่กรรมอันนี้มันก็เหนือทุกอย่างเหมือนกัน

จึงว่าที่ท่านพูดว่า **นตฺถิ กมฺมสมๆ พลๆ** นี่ก็พุทธภาษิต ไม่มีอะไรมีอำนาจเหนือกรรมไปได้ ไม่ว่ากรรมดีกรรมชั่ว ใครอย่าอวดเก่ง กรรมเหนือตลอดนะ ตัวนั้นละเป็นผู้มีอำนาจทำกรรม และกรรมนั้นแหละมีอำนาจบังคับตัวเองในทางชั่ว เสริมตัวในทางที่ดี คือกรรมดีกรรมชั่วของตัวเองนั้นแล ไม่ใช่กรรมนี้เหาะลอยมาจากไหน มาจากเจ้าของเองผู้ทำ นั่นท่านว่า นี่ท่านบอกไว้ในตำรา น่าสลดสังเวชนะ

เอาวันนี้ ท่านว่างั้นนะ พระสารีบุตรเองใส่บาตรให้เลย ถามทุกสิ่งทุกอย่างละเอียดลออเราไม่พูดมากแหละ ย่นเวลาเข้ามาให้พอดี เอ้า จะใส่บาตรให้ ใส่แต่ของดีบของดี ก็พระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์เป็นอัครสาวกเป็นพระอรหันต์ ใส่บาตรให้เต็ม เอ้า วันนี้ท่านฉันให้อิ่มนะ ใส่บาตรให้เต็ม เต็มแล้วฉัน เวลาท่านฉันพระสารีบุตรต้องจับขอบปากบาตรเอาไว้ ฟังซิ ถ้าปล่อยนี้ปั๊บจะหมดไปๆ เลย ใครมองเห็นเมื่อไรว่าหมดเมื่อไร นี่ละอำนาจของกรรมเห็นต่อหน้าต่อตาอย่างนั้น พระสารีบุตรจับขอบปากบาตรเอาไว้ เอาวันนี้ฉันให้อิ่มนะให้พอ ท่านก็ฉันอิ่มวันนั้น เลยตายในวันนั้นนะ อาจจะอิ่มวันเดียวก็ตาย นี่อำนาจผลกรรมแสดงให้เห็น

นี้ออกมาจากความตระหนี่ถี่เหนียวเห็นแก่ตัวยังไม่แล้ว มีเล่ห์มีเหลี่ยมหลายสันพันคมที่จะคดจะโกงรีดไถผู้อื่นเข้ามาเป็นกรรมหมุนเข้ามาหาเจ้าของหมด ให้พากันจำเอานะ นี้ประกาศธรรมของพระพุทธเจ้า ศาสดาองค์เอก พูดไม่มีสองคือศาสดาองค์เอก นี่เรานำมาพูด ท่านทั้งหลายที่เป็นลูกศิษย์ตถาคตให้ฟังเสียงนี้ให้ดี อย่าเอาความอยากความทะเยอทะยานมาเหนือกรรมนะ ความอยากนี่ละเป็นเหตุให้ทำกรรม กรรมจะเหนือผู้นี้อีกผลจะแสดงออกมาอย่างนี้ เข้าใจเหรอ ท่านแสดงไว้อย่างนั้นชัดเจน

ทั้งดีทั้งชั่วท่านแสดงไว้เป็นคติตัวอย่างทั้งหมด อย่างที่ว่าพระสีวลีไปที่ไหนเต็มไปหมด เกลื่อนไปด้วยวัตถุไทยทาน ดูเหมือนท้าวสักกเทวราชบันดลบันดาลให้ลงมา นิรมิตตนเป็นคนแก่คนทุกข์คนจนมารอใส่บาตรท่าน ท้าวสักกเทวราชกับนางสุชาดานั่นละมานิรมิตตนเป็นคนแก่มาใส่บาตรท่าน อย่างนั้นนะ มันบันดลบันดาลถึงโน้นละอำนาจแห่งความดี เอาละเท่านั้น

ผู้กำกับ ลูกศิษย์ฝากถวายมาครับ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ ๓๐ ส.ค. ๔๗ ครับ

หลวงตา เผาพระฝรั่ง เช้าวันที่ ๒๘ ส.ค. ที่วัดป่าบ้านตาด จ.อุดรธานี ได้มีการจัดงานฌาปนกิจหลวงพ่อปัญญา ปัญญาวัฑโฒ พระชาวอังกฤษ อายุ ๗๘ ปี รองเจ้าอาวาสวัดป่าบ้านตาด ที่มรณภาพด้วยโรคมะเร็งลำไส้ โดยมีหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน เป็นประธานฝ่ายสงฆ์ มีนายจารึก ปริญญาพล ผวจ.หนองบัวลำภู เป็นประธานฝ่ายฆราวาส ท่ามกลางพระสายธรรมยุต และข้าราชการ พ่อค้า ประชาชน แห่ร่วมพิธีคับคั่งนับหมื่นคน

หลังจากเลี้ยงพระเช้า ตชด.ได้แบกหีบศพหลวงพ่อปัญญา จากศาลาใหญ่ขึ้นสู่เมรุ ระหว่างนั้นเมฆได้เคลื่อนบดบังแสงอาทิตย์แล้วเกิดรุ้งรูปวงกลม หรือพระอาทิตย์ทรงกลด นาน ๒๐ นาที

จากนั้นหลวงตามหาบัวได้ขึ้นแสดงธรรมเทศนาแล้วทอดผ้ามหาบังสุกุล ปรากฏว่าได้เกิดพระอาทิตย์ทรงกลดขึ้นอีกเป็นครั้งที่ ๒ ท่ามกลางสายตาผู้ร่วมงานนับแสน(ทีแรกก็นับหมื่น ทีนี้ฟาดขึ้นเป็นแสน)

กระทั่งมีการจุดไฟบนเมรุ ระหว่างที่เพลิงกำลังเผาสังขารหลวงพ่อปัญญา ได้เกิดพระอาทิตย์ทรงกลดเป็นครั้งที่ ๓

ทำให้ผู้ร่วมงานเชื่อว่าเป็นปาฏิหาริย์ เพราะเกิดขึ้นถึง ๓ ครั้ง หลังเสร็จการฌาปนกิจ ตชด.ได้นำลวดหนามวางรอบกองฟอน เพราะเกรงชาวบ้านแห่แย่งอัฐิ เนื่องจากเชื่อว่าหลวงพ่อปัญญาบรรลุธรรม

หมดเท่านั้นนะ (ครับ) ไอ้พวกนี้มามันไม่ได้มองดูเมรุ มองดูสิ่งที่เป็นอรรถเป็นธรรม มันแหงนหน้าขึ้นฟ้าไปดูพระอาทิตย์ทรงกลด มันตาดียิ่งกว่าหลวงตาพวกนี้น่ะ ตาดียิ่งกว่าตาแมวอีก เข้าใจหรือ มันไปเห็นพระอาทิตย์ทรงกลด หลวงตาก็อยู่ด้วยกันหลวงตาไม่เห็น แสดงว่าลูกศิษย์เก่งกว่าหลวงตา พวกบ้านี่มันเก่งกว่าครู เอาละพอ เรายอมรับละเรื่องท่านปัญญา การปฏิบัติหาที่ตำหนิไม่ได้เลยตั้งแต่ท่านมาอยู่ และสมเหตุสมผลที่ท่านมาขออยู่วัดเราตั้ง ๕ ครั้งนะ เราไม่รับถึง ๕ ครั้ง นั่นละครั้งที่ ๕ ถึงได้มาขอพลิกแพลงใหม่ ถ้าไม่รับให้อยู่เป็นประจำก็ขอมาพักชั่วคราวก็เอา(ท่านว่า) เราก็เลยผ่อนลงมา ท่านมาพักชั่วคราวเราก็รับได้

ทีนี้พักชั่วคราวตั้งแต่วันที่ ๖ กุมภา ๒๕๐๖ จนกระทั่งวันท่านมรณภาพจากไปกี่ปีฟังซิจะว่าไง ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เราไม่เคยได้ดุด่าว่ากล่าวท่านเลย ฟังซิ อยู่นี้ได้ ๔๑ ปี บรรดาพระเณรจะต้องมีการดุด่าว่ากล่าวชี้แจงนั้นนี้ด้วยความผิดพลาดของตัวเองอยู่เสมอ

ในฐานะเราเป็นครูเป็นอาจารย์คอยสอดส่องดูแลความผิดถูกชั่วดีของพระ ต้องได้เตือนเสมอ สำหรับท่านปัญญาไม่เคยมี นั่นฟังซิ ท่านเรียบขนาดนั้น ยังทำให้คิดย้อนหลังมาอีกด้วยว่า ถ้าเป็นนักมวยเราต่อยท่านปัญญาไม่ถูก คือไม่เคยได้ดุด่าว่ากล่าวท่านเลย ต่อยที่ไหนก็พลาดไป ๆ ท่านปัญญาอาจต่อยเราถูกไม่รู้กี่ครั้ง แต่ท่านไม่พูดเฉย ๆ ท่านอาจจะตำหนิเราอย่างนั้นอย่างนี้อยู่ภายในใจ เรียกว่าต่อยเราถูก ๆ เราไม่รู้ตัวก็ได้ นี่ละพระที่ดีเป็นอย่างนี้

นี่ละสัตว์โลกฟังซิ กิเลสมีในหัวใจ แก้กิเลสออกแล้วดีเลิศเลอเหมือนกันหมด ให้ถือเอาจุดนี้ อย่าไปถือเอาชาติชั้นวรรณะ ชาตินั้นชาตินี้ อย่า อันนี้เรื่องโลกเขานิยมว่ากันไปตามโลก ธรรมนี่ **สพฺเพ สตฺตา** อันว่าสัตว์ทั้งหลายมีความทุกข์ เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น ต้องการความช่วยเหลือจากโลกด้วยกันตลอดไป ฟังซิน่ะ เอาละที่นี่ให้พร

โยม เมื่อวานนี้ที่หลวงตาให้อุบายว่าให้ตั้งผู้รู้ไว้ที่ใจ ทีนี้หนูก็ตั้งไว้ที่ใจเสร็จแล้ว ตอนนี้มันมีความรู้สึกว่าจิตมันสว่างและก็สงบมากขึ้น แล้วต่อมามันก็จะเริ่มรู้สึกว่าจะมีความคิดธรรมะที่ว่าผุดออกมาเป็นบางครั้ง และบางครั้งมันสงบมาก ๆ เข้าที่ตัวเรา ก็จะเห็นร่างของเราเป็นโครงกระดูก ทีนี้อยากจะทราบว่าเราจะตั้งผู้รู้ไว้ที่โครงกระดูกจะได้ไหมเจ้าคะ หรือว่าตั้งที่ธรรมะที่ผุดขึ้นมาในบางครั้งเจ้าค่ะ

หลวงตา ผู้รู้คือผู้รู้ คอยดูอาการอะไรที่เกิดขึ้นมาเป็นอาการของผู้รู้ทั้งนั้น ทุกอาการที่เกิดขึ้นมานี้ เกิดแล้วดับ ๆ ทั้งดีทั้งชั่ว ผู้รู้เป็นผู้กลั่นกรองพินิจพิจารณา อะไรควรปัด อะไรควรยึด ผู้รู้จะปฏิบัติหน้าที่ของตัวเอง ตั้งผู้รู้เป็นจุดหมายไว้ตรงนั้น อะไรจะเกิดขึ้นมาที่นี่หมดเข้าใจเหรอ

โยม ให้รู้รอบขณะที่เกิดขึ้นทั้งหมด

หลวงตา นั่นแล้ว ให้เอาผู้รู้ตั้งไว้ อะไรเกิดให้รู้ไว้ ๆ เหล่านี้เป็นอาการของจิตทั้งนั้นให้จิตรู้เรื่องเงาของตัว สมมุติทั้งหมดเป็นเงา เมื่อถึงที่เต็มที่แล้วไม่มีเงา ไม่มีสมมุติมีแต่ธรรมธาตุล้วน ๆ นั่นเรียกว่าจิตของท่านผู้บริสุทธิ์ คือจิตพระอรหันต์ จิตพระพุทธเจ้าจิตเป็นธรรมธาตุ เรียกว่าหมดไม่มีเงา เข้าใจเหรอ เอาละพอ

เทศน์เหล่านี้ออกทางวิทยุ ออกทางอินเตอร์เน็ตแล้วทั่วโลกเลย ไปเทศน์ที่ไหนก็เหมือนกัน ก็ดีอยู่อย่างหนึ่งที่สวนแสงธรรมมีวิทยุ (ครับ สถานีวิทยุฯ) พอออกจากนั้นได้ยินทั่วกันไปหมดในภาคกลางเรา ใครก็วิ่งมา ๆ โอ๊ย แต่ก่อนไม่เคยได้ยิน คือเราไม่มีแต่ก่อน พออันนี้ขึ้นมามันทั่วถึงกันหมด ต่างคนต่างรุมเข้ามาตอนที่เราไปคราวนี้รู้ชัดมากทีเดียว คนหลั่งไหลเข้ามาจากวิทยุอันนี้ แน่ะ ก็เทศน์ฟังทั้งวันทั้งคืนเปิดฟังอยู่นั้น

นี่ละผลประโยชน์ก็สมเหตุสมผลที่เราช่วยชาติคราวนี้ เพราะเราตั้งจุดหมายไว้สองจุด ด้านวัตถุที่จะฟื้นชาติไทยของเราขึ้น นี่ก็เป็นความมุ่งหมายอันหนึ่ง แต่ความมุ่งหมายที่ลึกลับซึ่งจิตใจของชาวพุทธเราห่างเหินธรรมะมากทีเดียว เรียกว่าจมดิ่ง เราจะพยายามฟื้นธรรมเข้าสู่ใจเป็นจุดที่สองแล้วบัดนี้ก็ได้แล้ว วัตถุของเราทองคำของเราก็ได้ตั้ง ๑๑ ตันกับ ๓๗ กิโลครึ่ง นี่มอบเรียบร้อยแล้ว ดอลลาร์ก็สิบล้านสองแสนกว่ามอบเรียบร้อยแล้ว ทีนี้ศีลธรรมกำลังกระจายออกทั่วโลก นี่กำลังกระจาย สมเหตุสมผลที่เรามุ่งหมายไว้ เอาละไปละทีนี่

ผู้กำกับ ได้เกือบอีกแท่งแล้วครับ ได้มาใหม่เพิ่มเติม

หลวงตา ทองคำหลังมอบแล้วถึงวันที่ ๓๑ สิงหาคมคือเมื่อวานนี้ ได้ทองคำน้ำหนัก ๑๒ กิโล ๓บาท ๖๑ สตางค์ อันนี้จะได้มาเรื่อยๆ ได้มาแล้วพอหลอมเราก็จะหลอม หลอมแล้วเก็บไว้ๆ ทีนี้พอมอบเมื่อไรเราก็จะมอบ แบบซึมซาบนะ ไม่ได้ประกาศโป้งป้าง นอกจากมันจะมาแบบลูกเห็บ ลงมาเป็นท่อนเท่านั้น ตูมตามๆ เราจะประกาศตูมตามเข้าคลังหลวง ถ้ามาอย่างนี้เราก็จะมอบอย่างนี้เรื่อยๆ ไป เราแน่ใจจะได้มากเพราะเป็นโอกาสอันดีงามมากทีเดียวเราพิจารณาหมด ไม่มีอะไรจะเหมาะยิ่งกว่าโอกาสนี้ที่เราจะได้ขวนขวายหาทองคำเข้าสู่คลังหลวงของเรา อันใหญ่เราก็ได้แล้วตามความมุ่งหมาย เราไม่มีที่ตำหนิพี่น้องชาวไทย ทองคำเราต้องการเท่าไร ปึ๋งๆ ได้ตามนั้นๆ มาตลอด ทีนี้เราจึงบอกว่า เราไม่ขอ อย่างมากเราก็จะเพียงพูดออดอ้อน คือทองคำในคลังหลวงเรายังมีน้อยอยู่มากนะ ให้พยายามขวนขวายหามาแบบซึมซาบ ใครได้เท่าไรก็ค่อยไหลมาๆ ทางนี้ก็ค่อยทยอยเข้าคลังหลวง เราว่าอย่างงั้น เดี๋ยวนี้อยู่ในขั้นซึมซาบ ไปละที่นี่

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ ***www.Luangta.or.th***

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz